

Gaymagam Bey 3

– Nermin Kaçar · 06 Ocak 2010

Hüseyin kaymakam, ödül aldığı ve sevildiği ilçeden çok büyük bir sevgi tezahüratıyla uğurlanmıştı. Halk arkasından gözyaşı dökmüştü. Onları o halde görünce yüreği acımıştı. Memuriyetinin ilk sınavını o ilçede vermişti. Onun içinde ileriki yıllarda ona bu ilçede yaşadıkları kılavuz olacaktı. Ayrılırken ilçenin ahalisi kaymakamlık binası önünde toplanmış ve birbirlerinden tek tek helallik isteyerek vedalaşmışlardı.

Kasabaya geldiği ilk günün aksine, bindiği araç yolda ilerlerken artık toz toprak kalkmıyordu havaya. Gözlerini kapattı ve içinden Allah' a şükretti, bu günleri ona gösterdiği için. Aracın içinden son bir kez baktı bu güzel ve şirin ilçeye. Burayı da halkını da çok özleyecekti.

Başarıları başkentin de dikkatini çekmişti. İdealist bir kaymakamın fedakârlıkları gözden kaçmamıştı. O yüzden de nereyi isterse, oraya tayin edilecekti. Fakat Hüseyin kaymakam bunu kabul etmemişti. O hizmet için vardı. Ve onun hizmetine ihtiyaç olan her yerde çalışacaktı.

Kasabadan ayrıldıktan sonra yeni görevine başlayacağı tarihe kadar on beş günü vardı. Uzun süredir memleketine gitmemişti. Aradaki bu zamanı da silya giderek ailesiyle hasret gidermeye karar verdi. İlçenin bağlı olduğu vilayete gelmişlerdi. Ayrılmadan önce Vali beyle vedalaşacaktı. Valilik binasına girdi ve sekrete görüşme isteğini bildirdi. Çok geçmeden de makam odasına alındı.

İçeri girdiğinde, babacan Vali ayağa kalkmış kaymakamı bekliyordu. Uzunca bir süre sohbet ettiler. Vali beyi çok sevmişti. Çalıştığı dönem içinde çok desteğini görmüştü. Babacan tavırlarıyla ona hep cesaret vermişti. Hüseyin kaymakam memleketine gideceği için vali beyden müsaade istedi. Baba oğul gibi birbirlerine sarılarak vedalaştılar.

Memuriyetinin ilk deneyimlerini geçirdiği yerden ayrılıyordu. Otobüs terminaline geldiğinde, içini hüznü bulutları sardı. Gelirken çok şey getirmediği için de fazla bir eşyayla dönmüyordu. Bindikten kısa bir süre sonra otobüs hareket etti. Geride çok güzel anılar bırakıyordu. Onun sevgisini taşıyan bir kasabanın halkı vardı artık geride. Kim bilir belki tekrar karşılaşılardı. Bu düşüncelerle uğraşırken derin bir uykuya daldı.

Muavinin sesiyle uyandı. Kasabasına gelmişti. Uyku mahmurluğuyla doğruldu koltuğundan. Otobüsten indi ve büyük bir heyecanla evine doğru yürümeye başladı. Annesi sabah kahvaltısını hazırlamış olmalıydı. Kahvaltıda en çok sevdiği şey taze kaynamış süt idi. Onun hayaliyle hızlı hızlı yürüdü. Tam kapının önüne gelmişti ki kapı hemen açıldı. Garip anası kapıda sevinçten gülen gözlerle ona bakıyordu. Hemen birbirlerini kucakladılar hasretle. O arada babası da çıkmıştı kapıya oğlunu karşılamaya.

O gün nerdeyse öğleden sonraya kadar hep konuştular. Hasret giderdiler. Hüseyin biraz dinlendikten sonra arkadaşlarını görmeye çıktı dışarıya. Onları çok özlemişti ve hepsiyle görüşmek istiyordu. Gençlik yıllarının geçtiği kasabanın kahvehanesine gitti önce. Orada tamamını olmasa da birçoğunu görebileceğini biliyordu arkadaşlarının. O gün hepsiyle olmasa da yarısından fazlasıyla görüştü. Akşam olduğunda anacağı içine sevgisini de eklediği çok sevdiği yemekleri yapmıştı. Heyecanla oğlunun gelmesini bekliyordu.

Neşe içinde akşam yemeklerini yediler. Yemekten sonra Hüseyin kaymakam ilçede yaşadıklarını anlattı ailesine. Günler ne kadar çabuk geçiyordu. Geleli on iki gün olmuştu. Ertesi gün de atamasının yapıldığı ilçeye hareket etmesi gerekiyordu. Yine hüznü sardı Hüseyin' i ve ailesini. Annesi dönüş hazırlıklarına başlamıştı. Oğlu için bir şeyler alıyor. Valizine dolduruyordu. Hüseyin "yapma anne " dedikçe o bir fazla yapıyordu aynı şeyi. Son akşam hepsini bir suskunluk hali almıştı. Kimse çok fazla konuşmuyor, sadece birbirlerinin yüzüne bakıyorlardı.

Gitme zamanı gelmişti yine. Artık, Hüseyin göçmen kuşlar gibi hissetmeye başlamıştı kendini. Otobüs hareket etmeden önce anne ve babasıyla vedalaştı. El salladı son bir kez ailesine ve otobüs hareket etti.

Uzun bir yolculuktan sonra yeni görev yapacağı ilçesine gelmişti. Yol boyunca uyumuştü ve kendini dinlenmiş hissediyordu. Oturduğu koltuktan kalktı ve otobüsten indi. Etrafına şöyle bir bakındı. O arada birisi ona ." Kaymakam bey " diye sesleniyordu. Döndü ve karşısında orta boylu, esmer ve kilolu bir beyin ona doğru geldiğini gördü. Geleceği günü ve saatini bildirdiği için tanıştıktan sonra memuru olan Ahmet bey' i göndermişlerdi karşılaşmaya.

Zaten mesai de başlamıştı. Kaymakamlık binasına gittiler beraber. Göreve başlamasına bir gün vardı. Ama kaymakam hemen görevine başladı. İlk gün yine hoş geldin ziyaretleri vardı. Ziyaretçilerle uzun uzadıya sohbet ediyor, onları tanımaya ve kendisini tanımalarına olanak veriyordu.

Akşam olduğunda, yorgunluğunun yanında içinde gönül rahatlığı hâkimdi. İçi huzurla dolmuştu . Onu burada da çok sıcak bir şekilde karşılamışlardı.

Geldiği ilçede lojman yoktu ilk başlarda. Ama burada şanslıydı, şipşirin bir lojmanı vardı. Küçük ve çok sevimliydi. Üstelik eşyası da vardı. Bu durum Hüseyin kaymakam için çok büyük bir şanstı. Gider gitmez lojmanı gezdi. Sonrasında yatağa uzandı ve uyuyakaldı.

Ertesi sabah kalktığında kendini çok dinç hissediyordu. Lojman ile çalıştığı bina yine çok yakındı. Yürüyerek çıktı ve tesadüf ki yine yol üzerinde simitçi ve ilerisinde de kahvehane vardı. Geldiği yerde yaptığı gibi yine kahvaltıyı mis gibi susam kokan simit eşliğinde çay ile yaptı.

Mesai saati de gelmişti. Kaymakamlık binasına gitti. Masasına oturdu ve o gün yapacağı işleri kafasında

planlamaya başladı. İlçeyi tam tanımadığı için de kendisini karşılamaya gelen Ahmet bey' den yardım istemeye karar verdi.

DEVAM EDECEK